

ver. Socialministeriet har derfor taget spørgsmålet op til behandling med henblik på muligheden for senere at fremsætte ændringsforslag til harmonisering af bestemmelserne.

Til kapitel 19.

Til § 123.

Reglerne i stk. 1 og 2 er en sammenfatning af de nugældende bestemmelser i børneforsorgslovens §§ 28, 29, 43 og 47, som det må anses for nødvendigt at opretholde. Anbringelse uden for hjemmet mod forældrenes og den unges vilje kan som hidtil kun ske, når anbringelsen er påkrævet af hensyn til barnets eller den unges *velfærd*. Dette kan efter bestemmelsen i § 28 være tilfældet,

1. fordi barnet eller den unge har udvist betydelige vanskeligheder ved at tilpasse sig sine daglige omgivelser, skolen eller samfundet i øvrigt, og forældrene ikke magter opdragelsen,
2. fordi barnet eller den unge lever under sådanne forhold, at dets sjælelige eller legemlige sundhed eller udvikling lider alvorlig skade eller udsættes for fare herfor,
3. fordi forældrene ikke sørger for, at barnet eller den unge undergives nødvendig særforplejelse eller anden nødvendig behandling af sjælelige eller legemlige lidelser.

Anbringelse af åndssvage børn uden forældrenes samtykke kan som for alle andre børns vedkommende kun finde sted, når det er påkrævet af hensyn til barnets *velfærd*. For tvangsanbringelse og -tilbageholdelse af åndssvage over 18 år gælder de særlige bestemmelser i loven om forplejelse af åndssvage og andre særlig svagtbegavede.

Til § 124.

Ifølge den gældende bestemmelse i børneforsorgslovens § 81, stk. 1, 2. pkt., kan børne- og ungdomsværnet bestemme, at et barn, der er anbragt uden for hjemmet uden medvirken fra børneværnet, ikke må hjemtages, såfremt hjemtagelsen i *væsentlig grad* ville stride imod barnets *tarv*. Baggrunden for bestemmelsen er den almindelige formodning om, at et barn trives bedst hos sine naturlige forældre, uanset at forældrenes forhold måske langt fra står mål med plejeforældrenes. Da erfaringen har vist, at bestemmelsens anvendelse i nogle tilfælde kan føre til opripende scener til skade for barnet, uden at man dog har nogen sikkerhed for, at hjemtagelsen vil være til gavn for barnet på længere sigt, foreslås det at give det sociale udvalg større mulighed for at tilgodese de fordele, et virkelig godt plejehjem kan tilbyde barnet.

Endvidere foreslås det for yderligere at skabe ro og trykthed omkring plejeforholdene, at forældrene skal have forudgående tilladelse fra det sociale udvalg til at hjemtage barnet, såfremt opholdet i plejehjemmet har varet i over 2 år. De foreslåede bestemmelser er i overensstemmelse med § 80 a i lov af 21. marts 1973 om ændring af lov om børne- og ungdomsforplejelse (Udvidet klageadgang m. v.).

Til §§ 125 og 126.

Bestemmelsernes indhold svarer til de gældende regler i børneforsorgsloven om fremgangsmåden ved beslutninger om tvungne hjælpeforanstaltninger. I overensstemmelse hermed er det i § 125, stk. 1, fastsat, at beslutninger efter §§ 123 og 124 skal træffes i et møde i det sociale udvalg. For Københavns kommune og for andre kommuner, der har en magistratsordning, kan socialministeren godkende en særlig ordning, jfr. bestemmelsen i § 125, stk. 3, og § 8 i den sociale styrelseslov.

I § 126, stk. 4, foreslås det, at barnet skal have lejlighed til at udtale sig over for det sociale udvalg, inden der træffes beslutning om tvangsforanstaltninger. Efter de gældende regler i børneforsorgslovens § 30, stk. 2, er dette kun foreskrevet for børn over 15 år. Det foreslås at undlade at fastsætte en bestemt aldersgrænse, fordi det kan være værdifuldt for sagens behandling, at også yngre børn får lejlighed til at fremkomme med deres mening. Det er en forudsætning for bestemmelsens anvendelse, at det under hensyn til barnets alder og modenhed overhovedet har noget formål at indkalde barnet, ligesom det må påses, at situationen ikke belaster barnet.

Bestemmelsens sidste pkt., hvorefter de pågældende kan søge bistand hos trediemand, der kan give møde i udvalget, svarer til børneforsorgslovens § 31, stk. 4.

Til § 127.

Bestemmelsens stk. 1 og 2 svarer til de gældende bestemmelser i børneforsorgslovens § 33, stk. 1 og 2, og § 54, stk. 3. Efter § 33, stk. 3, kan foreløbige beslutninger ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

Af hensyn til retssikkerheden er det fundet rigtigst ved den foreslåede bestemmelse i stk. 3 at give adgang til klage. Der henvises til bemærkningerne til § 128.

Til § 128.

I overensstemmelse med socialreformkommissionens 2. betænkning foreslås det, at klage over beslutninger om tvangsforanstaltninger kan rettes direkte til den sociale ankestyrelse i stedet for til amsankenævnet. Begrundelsen herfor er, at rets-